

Моя Пісня Пісень...

Андрій Дубій

Моя Пісня Пісень, моя Ладо, княгине! О, де ж ти!
Я блукаю сто літ у пустелі — мільйонному натовпі!
До самісіньких нервів вже вичовгав Душу, мов мешти,
Серед смерчу чуттів невгамовний мій Дух вічно в наступі!

Без кольчуги зітхань, лиш в колчані стріла від Амура,
Водоспад Ніагарський в очах — екзальтованість дум!
Я шукав твої очі, вуста у пророцтвах Авгура —
Цей жаги магнетизм! О, мій тисячовольтовий струм!

Моя Пісня Пісень, моя Ладо, княгине! Озвися!
Вже сто визрівших літ — сотня срібних стежинок на скронях!
Я уже свої дні по зіркам впізнаю там — у висі
І читаю щоденник життя у пошерхлих долонях...